

Kraków, dn. 18. grudnia 2012r.

Trybunał Konstytucyjny

al. J. Ch. Szucha 12a

00-918 Warszawa;

SKARGA KONSTYTUCYJNA

I. **Skarżący:** M W

II. **Pełnomocnik:** Adwokat Marcin Andrzejewski

Kancelaria Prawna Andrzejewscy s.c.

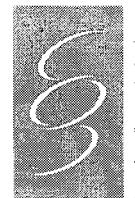
Radca Prawny Olga Andrzejewska

Adwokat Marcin Andrzejewski

ul. Grunwaldzka 10/1, 31-526 Kraków;

Numer wpisu na listę adwokatów Okręgowej Rady Adwokackiej w Krakowie 2312.

ADWOKAT MARCIN ANDRZEJEWSKI RADCA PRAWNY OLGA ANDRZEJEWSKA
31-526 KRAKÓW, UL. GRUNWALDZKA 10/1, TEL./FAX: 12 418 42 50

III. Przedmiot skargi konstytucyjnej

Przedmiotem skargi konstytucyjnej jest **niezgodność**:

art. 22 §1 w zw. z art. 204 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy Dz.U.1997.90.557 (dalej jako k.k.w.)

w zakresie w jakim:

przepis ten pozbawia skarżącego prawa udziału w posiedzeniu sądu w przedmiocie wykonywania środka zapobiegawczego z art. 94 §1 k.k., w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym

z art. 45 ust.1 Konstytucji RP, tj. zasadą prawa do sądu, w tym składającym się na jej treść uprawnieniem do korzystania z rzetelnej procedury sądowej, zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności poprzez zapewnienie skarżącemu wysłuchania i osobistego udziału w czynnościach sądowego postępowania wykonawczego.

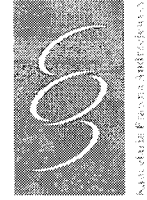
Zakwestionowana w przedmiotowej skardze regulacja prawna stanowiła podstawę wydania przez Sąd Rejonowy w K postanowienia o przedłużeniu wobec skarżącego wykonywania środka zabezpieczającego z art. 94 §1 k.k., sygn. akt , jak i postanowienia Sądu Okręgowego w K z dn. , o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia sądu I instancji, sygn. akt . Pomiędzy przedmiotowymi postanowieniami a zaskarżonym przepisem prawa istnieje związek merytoryczny, gdyż zastosowanie proceduralnej regulacji art. 22 §1 k.k.w. w zw. z art. 204 k.k.w. kształtuje sądowe postępowanie wykonawcze w sposób, który bezpośrednio przekłada się na treść wydanego w sprawie orzeczenia. Mając na uwadze dyspozycję ww. przepisów w brzmieniu obowiązującym od dn. 01.01.2012r. zaznaczyć należy, iż pozbawienie skarżącego prawa do osobistego uczestnictwa w posiedzeniu dotyczącym rozstrzygnięcia o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego stanowi oczywiste ograniczenie konstytucyjnego prawa do sądu w jego materialnym rozumieniu,

tj. przez pryzmat możliwości podjęcia prawnie skutecznej ochrony praw skarżącego w toku sądowego postępowania wykonawczego. Aktualnie ukształtowana procedura sądowa odbiega od standardów jawności i sprawiedliwości, pozbawiając skarżącego efektywnego udziału w postępowaniu, a w konsekwencji prawa do przedstawienia swoich racji przed sądem oraz prawa do wysłuchania, opierając rozstrzygnięcie sądu w całości na opinii biegłych psychiatrów, której rzetelność była przez skarżącego wielokrotnie kwestionowana. Wobec powyższego na marginesie podkreślić należy ponadto, że w świetle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego dopuszczalność kontroli przepisów proceduralnych nie budzi wątpliwości: „(...) przepisami tego rodzaju (przedmiotem oceny Trybunału- przypis autora skargi) mogą być unormowania natury proceduralnej, pod warunkiem jednak i w zakresie, w którym ich stosowanie rzutuje – w sensie prawnym – na orzekanie o treści konstytucyjnych praw bądź wolności oraz o konstytucyjnych powinnościach jednostek (podmiotów prawnych)”¹.

W dniu wniesienia niniejszej skargi kwestionowany przepis art. 22 §1 k.k.w. w zw. z art. 204 k.k.w. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 10 listopada 2011 r.) jest przepisem obowiązującym. W związku z powyższym, nawet, gdyby do czasu rozpatrzenia niniejszej skargi przez Trybunał Konstytucyjny, zaskarżony akt prawny przestał obowiązywać, to interes prawny skarżącego sprzeciwia się umorzeniu postępowania, a wydanie orzeczenia jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych praw skarżącego (art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 roku o Trybunale Konstytucyjnym- dalej jako u.t.k.).

¹ Wyrok TK z dnia 17.02.2009 r., sygn. akt SK 10/07;

IV. Konstytucyjne prawa i wolności skarżącego, naruszone w zaskarżanym akcie prawnym

Art. 45 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

W przekonaniu skarżącego zaskarżona regulacja narusza prawo skarżącego do sądu, w tym składające się na jego treść uprawnienie do korzystania z rzetelnej procedury sądowej, zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności. Ukształtowana przez art. 22 §1 k.k.w w zw. z art. 204 k.k.w. procedura sądowa charakteryzuje się nadmierną arbitralnością sądowego postępowania wykonawczego w przedmiocie wykonania środków zabezpieczających w zakresie, w jakim nie respektuje podstawowego prawa skarżącego do wystuchania i osobistego udziału w czynnościach sądowego postępowania wykonawczego i opiera rozstrzygnięcie sądu wyłącznie na opinii biegłych. Mając na uwadze przedmiot postępowania oraz wagę praw jednostki, których dotyczy rozstrzygnięcie, pozbawienie skarżącego prawa do osobistego udziału w posiedzeniu sądu w ramach sądowego postępowania wykonawczego, które to uprawnienie stanowi emanację konstytucyjnego prawa do sądu, skutkuje ingerencją w zagwarantowane w art. 31 ust. 1 i art. 41 ust.1 Konstytucji RP prawo do wolności osobistej, bowiem zarówno zastosowanie jak i przedłużanie wykonywania środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, mimo iż formalnie nie stanowi kary pozbawienia wolności, bez wątpienia skutkuje istotnym ograniczeniem tej sfery konstytucyjnych praw i wolności skarżącego.

V. Wniosek skargi konstytucyjnej

Skarżący wnosi o uznanie art. 22 §1 w zw. z art. 204 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy Dz.U.1997.90.557, za niezgodny z art. 45 ust.1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim przepis ten pozbawia skarżącego prawa udziału w posiedzeniu sądu

w przedmiocie wykonywania środka zapobiegawczego z art. 94 §1 k.k. w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

VI. Skarżący wykorzystał wszystkie przysługujące mu środki zaskarżenia- ostateczny charakter orzeczenia

Skarżący łączy naruszenie jego konstytucyjnych prawa i wolności z postanowieniem wydanym dn. przez Sąd Rejonowy w K:
 w sprawie o sygn. , którym Sąd przedłużył stosowanie wobec skarżącego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym,
 , w warunkach wzmocnionego zabezpieczenia oraz z wydanym na skutek zażalenia, postanowieniem Sądu Okręgowego w K z dn. doręczonym skarżącemu dn. 17.08.2012r., w sprawie o sygn. , którym utrzymano w mocy postanowienie sądu I instancji.

Przedmiotowe postanowienia wydane zostały w postępowaniu sądowym ukształtowanym w oparciu o zaskarżone przepisy art. 22 §1 k.k.w. w zw. z art. 204 k.k.kw., które odebrały skarżącemu możliwość osobistego uczestnictwa w posiedzeniu sądu dotyczącym rozstrzygnięcia o dalszym stosowaniu wobec niego środka zabezpieczającego z art. 94 k.k., co stanowi ograniczenie konstytucyjnego prawa do sądu w zakresie uprawnienia do korzystania z rzetelnej procedury sądowej, zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności poprzez zapewnienie skarżącemu wysłuchania i osobistego udziału w czynnościach sądowego postępowania wykonawczego.

Zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego, skarżący wykorzystał przysługujące mu środki odwoławcze, zaś od ww. postanowienia sądu II instancji nie przysługuje skarga kasacyjna, wskutek czego przedmiotowe postanowienie jest prawomocne.

VII. Niniejsza skarga została złożona w ustawowym terminie

Zgodnie z art. 46 ust. 1 u.t.k. skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Niniejsza skarga została wniesiona z zachowaniem 3 miesięcznego terminu. Dnia 17.08.2012r. skarżącemu doręczono prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w K z dn. sygn. .

Dnia 13.08.2012r., skarżący nadał za pośrednictwem Poczty Polskiej wniosek o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia skargi konstytucyjnej. Wobec powyższego 3 miesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej rozpoczął się dopiero dn. 18.10.2012r., z chwilą doręczenia pełnomocnikowi skarżącego postanowienia Sądu Rejonowego w K z dn. , sygn. akt

o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia skargi konstytucyjnej wraz z zarządzeniem Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w K z dn. informującym o wyznaczeniu pełnomocnika do sporządzenia skargi konstytucyjnej. Dnia 16.11.2012r. skarżącemu doręczono zarządzenie Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w Krakowie, informujące o wyznaczeniu pełnomocnika do sporządzenia skargi konstytucyjnej.

VIII. Określenie podstaw skargi konstytucyjnej

Powołane w punkcie VI niniejszej skargi postanowienia, z którymi skarżący wiąże naruszenie przysługujących mu praw i wolności konstytucyjnych, zostały wydane w postępowaniu ukształtowanym przez proceduralną regulację art. 22 §1 k.k.w. w zw. z art. 204 k.k.w., która kształtuje sądowe postępowanie wykonawcze w sposób bezpośrednio przekładający się na treść wydanego w sprawie orzeczenia.

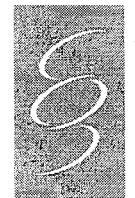
Przedmiotowe orzeczenia zapadły pod nieobecność skarżącego, który nie został zawiadomiony o terminie i celu posiedzenia dotyczącego rozstrzygnięcia o dalszym wykonywaniu wobec niego środka zabezpieczającego. Brak zawiadomienia skarżącego o przedmiotowym postępowaniu, wynika z art. 22 §1 k.k.w. w zw. z art. 204 k.k.w. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 10 listopada 2011 r.), która to ustawa ograniczyła udział skazanego (tu szerokie rozumienie pojęcia skazanego obejmujące również osoby wobec których orzeczono środek zabezpieczający określony w art. 94 §1 k.k.) w sądowym postępowaniu wykonawczym jedynie do przypadków enumeratywnie wskazanych w treści ustawy. Z uwagi na brak przepisu szczególnego dającego osobie, wobec której wykonuje się środki zabezpieczające prawa wzięcia udziału w posiedzeniu sądu I i II instancji, art. 22 §1 k.k.w. wyłącza udział skarżącego w postępowaniu sądowym dotyczącym wykonywania środków zabezpieczających. Przedmiotowa regulacja w przekonaniu skarżącego dotyczy podstawowej sfery jego konstytucyjnych praw i wolności, narusza bowiem wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP prawo skarżącego do sądu, w tym składające się na jego treść uprawnienie do korzystania z rzetelnej procedury sądowej, zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności poprzez zapewnienie skarżącemu wysłuchania i osobistego udziału w czynnościach sądowego postępowania wykonawczego, co skutkuje ingerencją w zagwarantowane w art. 31 ust. 1 i art. 41 ust.1 Konstytucji RP prawo do wolności osobistej, bowiem zarówno zastosowanie jak i przedłużanie wykonywania środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie

psychiatrycznym, mimo iż formalnie nie stanowi kary pozbawienia wolności, bez wątpienia skutkuje istotnym ograniczeniem tej sfery konstytucyjnych praw i wolności skarżącego.

IX. Uzasadnienie

1. W ocenie skarżącego art. 22 §1 w zw. z art. 204 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy Dz.U.1997.90.557 jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.
2. Postanowieniem z dn. w sprawie o sygn. akt Sąd Rejonowy w K. umorzył wobec skarżącego postępowanie karne, na podstawie art. 93 k.k. w zw. z art. 94 §1 k.k. zdecydował również o zastosowaniu wobec niego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Skarżący przebywa obecnie w Szpitalu Specjalistycznym w K , ul. , w warunkach wzmocnionego zabezpieczenia. Postanowieniem z dn. Sąd Rejonowy w K w sprawie o sygn. kolejny raz przedłużył wykonywanie wobec skarżącego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia go w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Niniejsze postanowienie, zaskarżone przez skarżącego zostało utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w K postanowieniem z dn. sygn. , doręczonym skarżącemu dn. 17.08.2012r.
3. Przedmiotowe postanowienia, dotyczące sfery konstytucyjnych praw i wolności skarżącego, a mianowicie wynikającego z art. 31 ust.1 i art. 41 ust.1 Konstytucji RP prawa do wolności osobistej, zapadły pod nieobecność skarżącego. Udział prokuratora, skazanego oraz jego obrońcy, sądowego kuratora zawodowego, pokrzywdzonego, a także innych osób, o których mowa w art. 19 § 1 k.k.w., w sądowym postępowaniu wykonawczym, stanowiący realizację konstytucyjnego prawa do sądu- art. 45 ust.1

Konstytucji RP, reguluje art. 22 §1 k.k.w. znowelizowany Ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 10 listopada 2011 r.). Przepis ten ogranicza udział ww. osób w sądowym postępowaniu wykonawczym w posiedzeniu sądu I i II instancji do przypadków enumeratywnie wskazanych w treści ustawy. Z uwagi na brak przepisu szczególnego, dającego prawo udziału w posiedzeniu osobie, wobec której wykonuje się środki zabezpieczające, art. 22 §1 k.k.w. wyłącza udział skarżącego w przedmiotowym postępowaniu.

4. Zakwestionowana regulacja prawna jest niezgodna z art. 45 ust.1 Konstytucji RP, bowiem narusza prawo skarżącego do sądu. Zasada dostępu obywateli do sądu w celu umożliwienia im obrony ich interesów przed niezawisłym organem kierującym się wyłącznie obowiązującym w państwie prawem jest jednym z fundamentalnych założeń demokratycznego państwa prawnego. Jak wyjaśnił w swoim orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny, na treść prawa do sądu składają się trzy uprawnienia, a mianowicie: prawo dostępu do sądu (prawo uruchomienia procedury), prawo do korzystania z rzetelnej procedury sądowej (zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności) oraz prawo do wyroku sądowego (prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia)².
5. Sposób w jaki art. 22 §1 k.k.w w zw. z art. 204 k.k.w. kształtuje procedurę sądową skutkuje nadmierną arbitralnością sądowego postępowania wykonawczego w przedmiocie wykonania środków zabezpieczających, w zakresie w jakim nie respektuje podstawowego prawa skarżącego do wysłuchania i opiera rozstrzygnięcie sądu wyłącznie na opinii biegłych. Każde postępowanie przed sądem musi być ukształtowane zgodnie z zasadami sprawiedliwości, sprawiedliwa procedura sądowa powinna zapewniać stronom uprawnienia procesowe stosowne do przedmiotu prowadzonego postępowania poprzez zagwarantowanie jednostce prawa do wysłuchania. „Istotny element sprawiedliwej

² A. Zieliński, Prawo do sądu i organizacja władzy sądowniczej [w:] *Księga XX-lecia orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2006, por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 września 2004 r., sygn. P 4/04, OTK ZU nr 8/A/2004, poz. 81);

procedury sądowej stanowi prawo strony do osobistego udziału w czynnościach procesowych. Ustawodawca może ograniczyć udział stron w określonych czynnościach procesowych, ograniczenia takie powinny jednak zawsze posiadać odpowiednie uzasadnienie. Ocena konkretnych rozwiązań ustawowych z punktu widzenia wymogów sprawiedliwości proceduralnej powinna uwzględniać charakter spraw rozpoznawanych w danym postępowaniu”³.

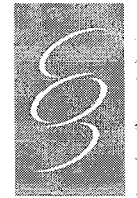
Pozbawienie skarżącego prawa udziału w posiedzeniu sądu w postępowaniu dotyczącym wykonania środków zabezpieczających, w sytuacji gdy na mocy zaskarżonych przepisów jest on obok obrońcy i prokuratora uprawniony do złożenia zażalenia na postanowienie sądu I instancji w przedmiocie dalszego stosowania środka zabezpieczającego⁴, pozbawia ponadto skarżącego możliwości wysłuchania ustnego uzasadnienia postanowienia sądu II instancji, które to wysłuchanie stanowi istotny element orzecznicy.

6. Mając na uwadze przedmiot postępowania dotyczącego wykonywania środków zabezpieczających oraz wagę praw jednostki, których dotyczy rozstrzygnięcie, a mianowicie fundamentalnego prawa do wolności osobistej, podkreślić należy konieczność takiego ukształtowania procedury sądowej, które zapewni pełną realizację wszelkich praw i gwarancji procesowych oraz zagwarantowanie merytorycznego rozpatrzenia sprawy i rzetelnego rozstrzygnięcia opartego na kompletnym stanie faktycznym, którego ustalenie możliwe jest tylko przy udziale skarżącego w posiedzeniu sądu. Jak słusznie wskazują komentatorzy: *„środki zabezpieczające, posiadające, obok izolacyjnego, także leczniczy charakter (...) aczkolwiek należy zauważyć, że ich orzeczenie, podobnie jak orzeczenie kary pozbawienia wolności, prowadzi do umieszczenia sprawcy w zakładzie zamkniętym, a to z kolei stanowi ingerencję w sferę praw człowieka, tj. w prawo do wolności (art. 31 ust. 1 Konstytucji RP)”⁵.*

³ Wyrok TK z dnia 11 czerwca 2002 r. SK 5/2002;

⁴ S. Lelental, *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz*, 2012;

⁵ M. Królikowski, R. Zawłocki, *Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 32–116*, 2011;

Potrzeba ochrony praw skarżącego w postępowaniu dotyczącym wykonywania środków zabezpieczających przemawia za koniecznością przyznania mu prawa uczestniczenia w posiedzeniu sądu I i II instancji i stworzenia możliwości przedstawienia swoich racji. Trybunał Konstytucyjny zwraca uwagę na znaczenie prawa do wysłuchania, stwierdzając, że naruszenie prawa do sądu *"przejawia się w pozbawieniu (...) tzw. prawa do wysłuchania, które wprawdzie nie zostało wyrażone w Konstytucji, jednak jest powszechnie uznane za składową prawa do sądu"*⁶.

7. Ustawodawca dysponuje szerokim zakresem swobody w kształtowaniu procedur sądowych, w tym w stanowieniu wymogów formalnych w celu usprawnienia postępowania, ale w granicach, w jakich nie niweczy to celu danego postępowania. Art. 22 §1 k.k.w. w brzmieniu sprzed 01.01.2012r. przewidywał obowiązek powiadomienia przez sąd m.in. skazanego i jego obrońcy o terminie i celu posiedzenia oraz zapewniał im prawo udziału w posiedzeniu. Mając na uwadze daleko idące konsekwencje nowelizacji, skutkujące naruszeniem przysługującego skarżącemu na podstawie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP prawa do sądu w zakresie, w jakim przepis ten pozbawia go prawa udziału w posiedzeniu sądu w przedmiocie przedłużenia wykonywania środka zapobiegawczego z art. 94 §1 k.k. w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, stwierdzić należy, iż ograniczenie uprawnień procesowych skarżącego pozostaje w rażącej dysproporcji w stosunku do zamierzonych przez ustawodawcę celów nowelizacji wskazanych w uzasadnieniu projektu ustawy- o zmianie ustawy- Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych⁷, a mianowicie względów ekonomii procesowej, tj. usprawnienia procedur, zmniejszenia kosztów postępowań, skrócenia czasu ich trwania. W orzecnictwie Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się bowiem, iż szybkość postępowania nie jest wartością na rzecz której można poświęcić ochronę praw podmiotowych, do których niezaprzeczalnie

⁶ Wyrok TK z 12.3.2002 r., P 9/01, OTK-A 2002, Nr 2, poz. 14;

⁷ Uzasadnienie projektu ustawy- o zmianie ustawy- Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych z dn. 09.03.2011r., druk 3961;

należy prawo do sądu⁸: „Jeżeli więc ograniczenie uprawnień procesowych strony jest zbędne, z punktu widzenia zamierzonych przez ustawodawcę celów, takich jak zapewnienie większej efektywności postępowania i jego szybkości, a jednocześnie wypacza pozycję stron, uniemożliwia właściwe zrównoważenie ich pozycji procesowej, a tym samym łamie podstawowy postulat sprawiedliwości proceduralnej, czy wreszcie prowadzi do arbitralnego rozstrzygnięcia "sprawy" - to w tego rodzaju wypadkach dochodziłoby do naruszenia gwarancji konstytucyjnych związanych z prawem do sądu”⁹.

W uzasadnieniu projektu ustawy- o zmianie ustawy- Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych z dn. 09.03.2011r. twórcy nowelizacji podnoszą, iż zniesienie zasady udziału stron i innych uczestników postępowania poprzez ograniczenie udziału stron w posiedzeniu do najistotniejszych spraw, nie spowoduje ograniczenia konstytucyjnych praw i wolności skazanego, ponieważ bez udziału stron zapadać będą jedynie postanowienia w kwestiach incydentalnych, bądź orzeczenia wydawane wyłącznie na korzyść skazanego. Z przedmiotowym stanowiskiem nie można się zgodzić, nie sposób bowiem zaliczyć sądowego postępowania wykonawczego dotyczącego wykonywania środków zabezpieczających do którejkolwiek z dwóch wskazanych powyżej kategorii. Jak podnoszą komentatorzy, umieszczenie w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym stanowi *de facto* pozbawienie wolności¹⁰, wkracza więc w fundamentalną sferę konstytucyjnych praw i wolności człowieka i obywatela jaką jest wolność osobista. Z uwagi na charakter przedmiotowego dobra, podkreślić należy konieczność wzmocnionej ochrony, którą może zapewnić jedynie stanowiący realizację konstytucyjnego prawa do sądu- art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, osobisty udział osoby wobec której wykonuje się środki zabezpieczające w posiedzeniu sądu.

⁸ Por. wyrok TK z dnia 13 stycznia 2004 r., sygn. SK 10/03;

⁹ Wyrok TK z dnia 28 lipca 2004 r. o sygn. P 2/04;

¹⁰ A. Marek, *Komentarz do Kodeksu Karnego*, 2010;

IX. Wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu.

Na podstawie art. 24 ust. 2 u.t.k. w zw. z art. 20 u.t.k. w zw. z art. 98 §3 k.p.c. w zw. z §13 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.), wnoszę o zasądzenie kosztów udzielonej skarżącemu z urzędu i nieopłaconej pomocy prawnej, według norm prawem przepisanych.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, iż zaskarżony art. 22 §1 k.k.w. w zw. z art. 204 k.k.w. jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie wskazanym w niniejszej skardze.

Za skarżącego- pełnomocnik

Adwokat
Marcin Andrzejewski

Załączniki:

1. Uwierzytelniona kopia postanowienia Sądu Rejonowego w K z dn. ., sygn. akt o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia skargi konstytucyjnej;
2. Uwierzytelniona kopia zarządzenia Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w K z dn. . o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu;
3. Uwierzytelniona fotokopia postanowienia Sądu Rejonowego w K ., sygn. w przedmiocie przedłużenia stosowania wobec skarżącego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym;
4. Uwierzytelniona fotokopia postanowienia Sądu Okręgowego w K z dn. ., sygn. o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia sądu I instancji;
5. Odpis skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami x4;